

[Justitsministeren.]

jeg har nævnt. Jeg tror, jeg allerede i første omgang understregede, at disse tal ikke var repræsentative, jeg nævnte dem blot, fordi de gav et billede af den øjeblikkelige situation. Jeg er enig med det ærede medlem i, at man kan forvente, at der kommer et stigende antal knallerter på vejene i den kommende tid, ikke alene fordi produktionen stiger, og fordi der er interesse om disse køretøjer, men også fordi vejret bliver bedre.

Til den ærede ordfører for forslagsstillerne vil jeg sige vedrørende dette med Sverige, at det naturligvis er rigtigt, at en direkte sammenligning mellem forholdene i Danmark og i Sverige kan frembyde nogen vanskelighed. Når jeg alligevel mener at kunne foretage denne sammenligning, er det, fordi jeg med rette eller urette har den opfattelse, at knallerten mere vil blive anvendt på landet og i provinsbyerne end i storbyerne. Jeg har den opfattelse — udviklingen kan vise, at den er forkert, men den kan også vise, at den er rigtig — at knallerten er et mindre praktisk køretøj i byerne med de mange trafikfy. Der er det faktisk mere praktisk at betjene sig af en trædecykle, og jeg vil tro, at fremtiden vil vise, at det bliver på landet og i de mindre byer, måske også i storbyens udkanter, at knallerten får sin betydning; måske navnlig for personer, der har langt til deres arbejdsplads. Netop ud fra dette synspunkt vil jeg være tilbøjelig til at tro, at en sammenligning med forholdene i Sverige kan have nogen interesse.

Endelig er der et problem, jeg lige vil nævne; det er spørgsmålet om knallertkørernes kørsel på cyklestierne. Jeg må mene, at det principielt er rigtigst, at knallertkørerne henvises til cyklestierne. Jeg kunne også begrunde det med, at knallertkørerne sandsynligvis hentes fra cyklisternes rækker mere end fra automobilisternes eller motorcyklisternes, men da jeg iøvrigt principielt må mene, at forskellen mellem cyklen og knallerten som færdselsmiddel er relativt ringe, må det være det rigtige principielt at henvise disse køretøjer til cyklestierne. Det er imidlertid klart, at det bliver en færdselsmæssig vigtig opgave for politiet at drage omsorg for, at stærkt benyttede cyklestier ikke benyttes af knallert-

kørere enten permanent eller på bestemte tider af døgnet, hvor knallertkørslen kan frembyde en særlig risiko for andre cyklister.

Ordføreren for forslagsstillerne (Stæhr Johansen): Efter de udtalelser, den ærede ordfører har fremsat, har jeg vist lov til at konstatere, at der er et flertal her i tinget for gennemførelse af en ansvarsforsikring for knallertkørere.

Der er blevet fremdraget et par spørgsmål, som jeg gerne vil sige et par ord om. Jeg vil først sige til det ærede medlem hr. Kirkegaard, som åbenbart ikke nærer den allerstørste tillid til forsikringer som sådanne, og som tog sin stilling ud fra forsikrings-tagerens standpunkt, at det, som er det afgørende i vort forslag, er hensynet til den, der bliver ramt af en ulykke. Det er ikke egentlig den, der forårsager den, vi tager hensyn til, men vi tager først og fremmest hensyn til den, der er så uheldig at blive ramt af en ulykke, og som ikke kan få nogen erstatning, fordi den, der har forårsaget ulykken, ikke har økonomisk mulighed for at yde erstatning. Det er det, der er formålet med det lovforslag, vi har fremsat. Det er iøvrigt også det, der er formålet med hele den forsikringslovgivning, vi har.

Det ærede medlem hr. Tholstrup vil gerne have det ordnet så praktisk som muligt vedrørende mærkningen af knallertterne. Det er et rent praktisk spørgsmål, og der kan tænkes mange løsninger — jeg kan sige, at jeg har en i lommen. Den består simpelthen i udlevering af numre i de forskellige distrikter fra forsikringsselskaberne som kvittering. Såvidt jeg ved, er det den hollandske ordning, at man giver forsikringsselskaberne ret til at udstede numrene som kvittering for forsikringen, og de er så mærket med årstal. Det er en af de løsninger, der kan være tale om, og som måske kan gennemføres for en overkommelig sum. Jeg tvivler ikke om, at der er andre løsninger, men jeg må mene, at der er grund til at forhandle med forsikringsselskaberne, der med deres erfaringer må kunne give os råd.

Til den højtærede justitsminister vil jeg gerne sige, at selvfølgelig er jeg ikke i tvivl om, at han mener, at hans bemyndigelse til udstedelsen af bekendtgørelsen er i orden.